

نگاهی به موضوع سحراندیشی در عرصه سیاست، فرهنگ و ورزش در قرن ۲۱

ساحران همچنان ورد می خوانند؟

روایتی از حضور خرافه در سیاست ایران و جهان
ساحران و سیاستمداران
از عصر ریگان تا امروز
صفحه ۳

خیالپردازی‌های «شاخه ز رین» از ادبیات تا سیاست
از جادو تا علم
تحوّلی که از پای نماند
صفحه ۵

از وردخوانی تا انرژی درمانی
آیامی توان با جادو
یک تیم را قهرمان کرد؟
صفحه ۷

خواب سنگین خودرو در جاده مخصوص
خودرو گران شد؛ چرا؟
افزایش ناگهانی قیمت خودرو در میانه بحران جنگ و کاهش تولید آن در فصل بهار نگرانی مصرف‌کننده را به همراه دارد
صفحه ۲

پرونده فراموش شده موتورسواری بانوان
همچنان مسکوت مانده است
موتورسواری با طعم
قانون یا سلیقه؟!
رئیس پلیس راهور:
بانوان موتورسوار در صورت
تصادف مانند بقیه اعمال
قانون می‌شوند
صفحه ۶

تکلیف خودروهای آسیب‌دیده در جنگ چه می‌شود؟
وعده دولت، سکوت بیمه‌ها
مردم در انتظار
بر اساس قرار دادهای بیمه اگر خودرویی در اثر جنگ
آسیب ببیند شرکت بیمه هیچ تعهدی برای جبران
خسارت ندارد
صفحه ۲

اندر حکایت
چهار سوار طلاپوش
ثروت چهار مرد در آفریقا، از دارایی‌های نیمی از
جمعیت قاره بیشتر است
صفحه ۴

گزارش

عراقچی، بن‌سلمان، لاوروف، روبیو و ویتکوف همه در حال انتقال پیام‌اند

پشت صحنه شلوغ دیپلماسی و یک دیدار احتمالی
در آستانه گفت‌وگوی احتمالی عراقچی و ویتکوف، رفت‌وآمدهای فشرده‌ای در دالان‌های سیاسی جریان دارد

ملاقات، بلکه در رشته‌ای از پیوندهای موازی و هوشمندانه شکل می‌گیرد.

تحلیلی بر سطرهای نانوشته

دیدار عراقچی و ویتکوف قطعاً انجام خواهد شد؟ هنوز پاسخ روشنی وجود ندارد. اما از سخنان ویتکوف گرفته تا سکوت معنادار رسانه‌های آمریکایی و افزایش تحرکات در منطقه نشان می‌دهد که در حال نزدیک شدن به نقطه‌ای حساس هستیم.

اگر این دیدار انجام شود، می‌توان آن را نه آغاز مذاکرات، بلکه آغاز آزمون‌های جدی‌تری دانست. آزمون حسن‌نیت، آزمون سطح مطالبات و آزمون تعریف مشترک از «امنیت منطقه‌ای». اگر انجام نشود، همین فشرده‌گی دیدارهای اخیر نشان می‌دهد که مسیرهای دیپلماتیک به کلی بسته نیستند، بلکه هنوز تلاش برای ساختن یک چارچوب جدید ادامه دارد.

با این حال، ایران در این دور تازه نباید فریب فضای گفت‌وگو را بخورد. تجربه تلخ دور پیشین هنوز از حافظه دیپلمات‌های ایرانی پاک نشده است؛ زمانی که هم‌زمان با جریان داشتن مذاکرات و اظهارات ضدونقیض ترامپ درباره پیشرفت گفت‌وگوها، تهران به این باور رسیده بود که دست‌کم در چنین فضای دیپلماتیکی، حمله‌ای در کار نخواهد بود. اما ناگهان، حمله‌ای نظامی از سوی اسرائیل صورت گرفت که نه‌تنها به مراکز حساس هسته‌ای ایران آسیب زد، بلکه با شواهد متعدد، نقش ایالات متحده در آن نیز غیرقابل انکار بود. همین سابقه است که اکنون ایران را به سمت مطالبه «تضمین» سوق می‌دهد، تضمینی برای آنکه مذاکرات، نه پوششی برای تهاجم، بلکه مقدمه‌ای واقعی برای تنش‌زدایی باشد.

دارند. عراقچی با خالد بن سلمان دیدار می‌کند، پیش از آن همان خالد با ترامپ و ویتکوف گفت‌وگو کرده است. روبیو بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، به او لاروف مذاکره می‌کند، لاروف با دیگران درباره ایران و اوکراین حرف زده، یا پوتین با ترامپ تماس تلفنی داشته است. در چنین بافتی، معنای واقعی دیپلماسی، نه در یک

احتمال دارد گفت‌وگوهای هسته‌ای میان ایران و آمریکا یکبار دیگر از سر گرفته شود. هر چند ایران اعلام کرده است که برای آنکه دوباره وسط مذاکرات با حمله نظامی مواجه نشود تضمین می‌خواهد

متحدان منطقه‌ای، ارزیابی دقیق واکنش‌های ایران و سپس آغاز گفت‌وگویی که اگر چه نامش «احیای مذاکرات هسته‌ای» است، اما محتوایش بسیار فراتر از آن خواهد بود. نکته قابل تأمل اینکه، برخلاف تصور رایج، گاهی سفرهای موازی و هم‌زمان، معنایی مهم‌تر از دیدارهای مستقیم

موضع‌گیری مشترک ایران و عربستان علیه اسرائیل بی‌تردید حامل پیامی به کاخ سفید و ویتکوف بود. ایران و عربستان، به‌خوبی می‌دانند که چگونه در بزنگاه‌های حساس از ادبیات مشترک برای انتقال پیام استفاده کنند.

ماجرای دیدارها در کوالالامپور

در میانه این تحرکات منطقه‌ای، یک دیدار دیگر نیز اهمیت دارد و آن گفت‌وگوی سرگئی لاوروف، وزیر خارجه روسیه، با مارکو روبیو، همتای آمریکایی‌اش، در حاشیه اجلاس وزرای خارجه آسمان در کوالالامپور است. در نگاه نخست، این دیدار شاید بیشتر درباره اوکراین به نظر برسد. اما لاوروف و روبیو، نه‌تنها درباره اوکراین بلکه برای مناقشه هسته‌ای ایران گفت‌وگو و توافق کردند تماس‌های مستقیم و بدون مانع میان مسکو و واشنگتن احیا شود.

این نکته از آن جهت اهمیت دارد که ترامپ نیز وعده داده سخنرانی مهمی درباره روسیه ایراد خواهد کرد. ترکیب این تحرکات دیپلماتیک از یک‌سو فضای سیاسی واشنگتن از سوی دیگر، نشان می‌دهد که گفت‌وگوی لاوروف و روبیو، بخشی از یک صحنه‌آرایی وسیع‌تر در آستانه مذاکرات احتمالی ایران و آمریکاست.

ویتکوف: لحظه دیدار نزدیک است

استیو ویتکوف، فرستاده ویژه ترامپ، پس از دیدار با بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، به خبرنگاران گفت که «دیدار با ایرانی‌ها خیلی زود اتفاق خواهد افتاد، شاید همین هفته». این اظهار نظر، گرچه با احتیاط بیان شد، اما بسیار معنادار بود. ویتکوف پیش از آن نه‌تنها با نتانیاهو، بلکه با بن‌سلمان، وزیر دفاع عربستان و مقامات قطری نیز دیدار کرده بود. قطر نیز در همین روزها هتایی به کاخ سفید فرستاده بود و چند ساعت با مقام‌های ارشد آمریکایی درباره تحولات منطقه گفت‌وگو کردند.

این حجم از دیدارهای فشرده، آن‌هم در یک بازه زمانی کوتاه، از نوعی هماهنگی پشت‌پرده حکایت دارد. کوشش برای آماده‌سازی صحنه، جمع‌آوری نظرات

در دنیای درهم‌تنیده امروز، نمی‌توان درباره ایران سخن گفت بی‌آن‌که سایه روسیه، آمریکا، کشورهای حاشیه خلیج فارس یا حتی اوکراین بر بوم تحلیل سنگینی نکند. مرزهای دیپلماسی دیگر همان خطوط جغرافیایی نیستند و هر دیدار و بیانیه‌ای، به‌ویژه در آستانه گفت‌وگوهای احتمالی میان وزیر امور خارجه ایران و فرستاده ویژه کاخ سفید در هفته جاری، تنها حلقه‌ای از زنجیره‌ای است که از دامنه آن از تهران تا ریاض، از کوالالامپور تا واشنگتن، از تل‌آویو تا مسکو کشیده شده است.

در چنین شرايطی، هر دیدار و هر جمله آن هم از زبان دیپلمات‌هایی که با لبخندهای منجمد و ثابت و زبان رسمی و مبهم سخن می‌گویند نه فقط یک حرکت سیاسی، بلکه حامل پیامی است که می‌تواند نوری هرچند اندک بر صحنه سیاست بین‌الملل بیفکند.

تبادل پیام در فضای گرگ‌ومیش منطقه

از قرار معلوم و بر اساس آنچه ویتکوف در جلسه دیدار با نتانیاهو و ترامپ گفت احتمال دارد گفت‌وگوهای هسته‌ای میان ایران و آمریکا یکبار دیگر از سر گرفته شود. هر چند ایران اعلام کرده است که برای آنکه دوباره وسط مذاکرات با حمله نظامی مواجه نشود تضمین می‌خواهد. در همین فضا است که تحرکات دیپلماتیک شتاب گرفته‌اند. در نخستین حلقه‌های این زنجیره پرز و راز، شاهزاده خالد بن سلمان، وزیر دفاع عربستان سعودی، پیش از آنکه یارِگار ترامپ به واشنگتن برسد، راهی کاخ سفید شد تا با دونالد ترامپ به گفت‌وگو بنشیند. محتوای رسمی دیدار، کلیشه‌ای به نظر می‌رسید. همان حرف‌های معمول همیشگی که در این دیدار به بررسی تحولات منطقه پرداختیم و بر امنیت و ثبات منطقه تأکید کردیم. اما در لایه‌های زیرین، موضوع ایران، به‌ویژه پس از جنگ ۱۲ روزه با رژیم اسرائیل، حضوری پررنگ داشت. به‌ویژه آنکه بن‌سلمان، که برادر ولیعهد قدرتمند عربستان است، همچنین با استیو ویتکوف، نماینده ویژه کاخ سفید و پیت هگست، وزیر دفاع آمریکا نیز دیدار کرد که نشانه‌ای از تلاشی هماهنگ برای تنظیم مجدد روابط منطقه‌ای بود.

گویند خالد بن‌سلمان بلافاصله پس از دیدار با مقامات آمریکایی با رئیس‌ستاد مشترک نیروهای مسلح ایران تلفنی تماس گرفت. که باز هم در این گفت‌وگوی تلفنی آنها روابط دفاعی دوجانبه بین دو کشور، تحولات منطقه و تلاش‌ها برای حفظ امنیت و ثبات منطقه را بررسی کردند

چند روز بعد، سعید عباس عراقچی، وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران، وارد ریاض شد و با شاهزاده جوان سعودی دیدار کرد. محتوای رسمی این دیدار نیز آکنده از کلیات دیپلماتیک بود. اما عراقچی با صراحت از جایگاه نابخشودنی سخن گفت و عربستان نیز با زبانی مشابه

گروه اقتصاد | در حالی که بسیاری از نهادهای دولتی و عمومی در تلاش اند تا در فضای پس از بحران اخیر، آرامش را به جامعه باز گردانند، ناگهان اعلام افزایش قیمت خودرو در میانه همین شرایط ملتهب، واکنش های منفی گسترده ای را به دنبال داشت. این تصمیم، مانند چکش بر اعتماد عمومی فرود آمد. تصمیمی که نه از سر تدبیر، که در واکنش به بن بست تولید اتخاذ شده است. اما ماجرا چیست و چرا بازار خودرو در ایران تا این حد بی ثبات و ناآرام است؟ آیا راهی برای خروج از این چرخه معیوب وجود دارد؟

خودرو میان تورم، دخالت و کمبود

بازار خودرو در ایران همواره تحت تأثیر متغیرهایی قرار دارد که یکی از آن ها کافی است تا نظم اندک موجود را بر هم بزند. اما این بار نه یک عامل، بلکه مجموعه ای از فشار های اقتصادی، از زی، ساختاری و سیاسی دست به دست هم داده اند تا بازار به نقطه انفجار برسد.

در نخستین نگاه، آنچه پیش از همه در افزایش قیمت خودرو نقشش دارد، تورم عمومی در اقتصاد ایران است. این تورم نه فقط هزینه زندگی را بالا برده، بلکه تولید خودرو را نیز با هزینه هایی هنگفت روبه رو کرده است. بخش زیادی از قطعات و مواد اولیه خودرو های داخلی از خارج کشور وارد می شود و با جهش نرخ ارز از حدود ۴۰ هزار تومان تا نزدیکی ۷۰ هزار تومان در سامانه های رسمی هزینه تولید به طور چشم گیری افزایش یافته است.

با این حال، افزایش هز بنه ها تنها بخشی از ماجراست. دخالت گسترده دولت در فرآیند قیمت گذاری، سال هاست که به یکی از ریشه های ناپایداری این بازار تبدیل شده است. سیاست گذاری های دستوری در قیمت گذاری خودرو، که گاه توسط شورای رقابت انجام می شود و گاه توسط نهادهای دیگر مانند سازمان حمایت سازو کاری معیوب پدید آورده که در آن نه تولید کننده اختیار دارد و نه مصرف کننده از ثبات بهره مند می شود.

در همین بستر، کمبود نقدینگی، ناتوانی در تأمین مالی، بدهی های سنگین به بانک ها و نهادهای وابسته اختلال در تأمین قطعات باعث شده تا خودرو سازان با بن بست تولید مواجه شوند. تصمیم اخیر برای افزایش

عرضه محدود خودرو و تقاضای بالای جامعه نیز شکاف عمیقی میان قیمت کارخانه و بازار آزاد ایجاد کرده است. در مواردی، اختلاف قیمت خودرو میان کارخانه و بازار به اندازه ای می رسد که ثبت نام در قرعه کشی ها به ابزار کسب سود برای عده ای خاص تبدیل می شود

داشت. نگاهی به آمار تولید سه شرکت اصلی این صنعت ایران خودرو، سایپا و پارس خودرو نشان می دهد که خروجی کارخانه ها نسبت به بهار پار سال، کاهش محسوسی داشته است. بررسی اقتصادی خبرگزاری مهر نشان می دهد در سه ماهه اول امسال، مجموعاً ۱۷۹ هزار و ۹۳۰ دستگاه خودروی سواری از خطوط تولید این سه خودرو ساز خارج شد. عددی که وقتی در کنار تولید ۲۰۸ هزار و ۴۲۹ دستگاهی سال گذشته می نشیند، کاهش ۱۳.۷ درصدی یعنی دقیقاً ۲۸ هزار و ۴۹۹ دستگاه کمتر را نشان می دهد.

ایران خودرو؛ ایستاده روی شیب ملایم

بزرگ ترین خودرو ساز کشور، ایران خودرو، با تولید ۱۱۷ هزار و ۹۵۴ دستگاه در بهار، همچنان صدر نشین جدول تولید باقی مانده است. البته این عدد تنها اندکی کمتر از آمار سال گذشته است. ایران

خودرو نسبت به سال گذشته فقط ۱۷۴ دستگاه کمتر تولید کرده است. در واقع، ایران خودرو بر خلاف سایر رقبا، وضعیت نسبتاً پائینی را حفظ کرده است. در میان محصولات این شرکت، خانواده پژو همچنان جایگاه اول را دارد. هر چند تنها نماینده فعلی آن، پژو ۲۰۷ است. تولید این مدل از ۵۲ هزار و ۹۸۹ دستگاه به ۳۶ هزار و ۸۸۰ دستگاه رسیده و ۳۰ درصد کاهش را تجربه کرده است. در مقابل، گروه سونر با ۳۳ هزار و ۴۶ دستگاه رشد خیره کننده ای داشته است: ۷۳ درصد افزایش نسبت به سال گذشته.

سایپا؛ سقوط آزاد در تولید

اما ورق که به سوی سایپا بر می گردد، رنگ گزارش تغییر می کند. این خودرو ساز در فصل بهار ۴۴ هزار و ۱۱۲ دستگاه تولید کرد، در حالی که سال گذشته این عدد ۶۵ هزار و ۵۹۸ دستگاه بود که این یعنی افتی ۳۳

درصدی و حذف بیش از ۲۱ هزار خودرو از خط تولید. بخش اعظم تولید سایپا همچنان وابسته به خانواده ۸۲۰۰ شامل تیبا، سایننا و کوئیک است. این گروه در بهار امسال ۳۵ هزار و ۲۳۲ دستگاه تولید داشت در مقایسه با ۵۱ هزار و ۴۲۷ دستگاه پار سال، یعنی ۳۱.۵ درصد افت را ثبت کرده است. وضعیت شاهین نیز چندان بهتر نبود و تولید آن از ۱۴ هزار و ۱۷۱ دستگاه به ۸ هزار و ۸۸۱ دستگاه کاهش یافته و ۳۷.۴ درصد سقوط را نشان می دهد.

پارس خودرو؛ عقب نشینی با یک استثنا

پارس خودرو در فصل بهار، ۱۷ هزار و ۸۶۳ دستگاه خودرو تولید کرد که نسبت به ۲۴ هزار و ۷۰۳ دستگاه پار سال، ۲۷.۷ درصد افت داشته است. این شرکت، امسال تنها روی دو محصول سهند و گروه ۲۰۰ تمرکز داشت. تولید ۲۰۰ از ۲۰ هزار و ۵۴۸ دستگاه به ۱۵ هزار و ۱۲۹ دستگاه رسیده

خواب سنگین خودرو در جاده مخصوص

خودرو گران شد چرا؟

افزایش ناگهانی قیمت خودرو در میانه بحران جنگ و کاهش تولید آن در فصل بهار نگرانی مصرف کننده را به همراه دارد

محصول اغلب کم کیفیت داخلی محدود شود. نبود رقابت، انگیزه بهبود کیفیت را در تولید کننده از میان برده و امکان انتخاب آزادانه را از مصرف کننده گرفته است.

روزگار به کام دلان است

در این میان، واسطه ها و دلالان نیز جایگاه خود را محکم تر کرده اند. بازار آزاد خودرو در ایران سال هاست جولانگاه کسانی است که از هر شکاف در سیاست گذاری، سودهای کلان می برند. این گروه ها با خرید انبوه خودرو از کارخانه یا بازار اولیه و فروش با قیمت بالاتر در بازار آزاد، سودهای هنگفتی کسب می کنند. فقدان سازو کار نظارتی مؤثر، زمینه ساز تداوم این روند شده و در غیاب سیاست های بازدارنده، انگیزه تولید برای مصرف واقعی کاهش یافته است.

بحران بی اعتمادی عمیق تر از بحران قیمت

آنچه امروز در بازار خودرو می گذرد، صرفاً بحران قیمت نیست؛ بلکه بحرانی عمیق تر در اعتماد، ساختار، سیاست گذاری و حتی رویکرد به اقتصاد است. بازاری که نه تولید کننده اش توان رقابت دارد، نه سیاست گذارش برنامه دارد و نه مصرف کننده اش قدرت خرید و دیر یا زود به نقطه انفجار خواهد رسید. حل بحران خودرو نیازمند یک بازنگری اساسی و هماهنگ است، از آزاد سازی مشروط قیمت ها با نظارت مؤثر گرفته تا تسهیل واردات خودرو های کار کرده برای تنظیم بازار، از اصلاح ساختار تصمیم گیری در نهادهای متولی گرفته تا پایان دادن به سیاست گذاری های نمایشی. اگر اراده ای برای تغییر وجود داشته باشد، می توان به آینده ای متعادل تر امیدوار بود. در غیر این صورت، بازار خودرو ایران همچنان در چرخه ای معیوب از قیمت های دستوری، انحصار، سودجویی و نارضایتی خواهد چرخید، بی آنکه راهی به بیرون پیدا کند.

چرخه معیوب قیمت گذاری و انحصار

در کنار بحران های اقتصادی، ساختار مالکیت و رقابت نیز در بازار خودرو ایران به شدت مسئله دار است. بازار فعلی در انحصار چند خودرو ساز بزرگ قرار دارد که عملاً هیچ رقیب جدی ای ندارند. واردات خودرو های خارجی، چه نو و چه کار کرده، با ممنوع است یا محدود و همین موضوع باعث شده تا گزینه های مصرف کننده ایرانی به چند

آنچه امروز در بازار خودرو می گذرد، صرفاً بحران قیمت نیست؛ بلکه بحرانی عمیق تر در اعتماد، ساختار، سیاست گذاری و حتی رویکرد به اقتصاد است. بازاری که نه تولید کننده اش توان رقابت دارد، نه سیاست گذارش برنامه دارد و نه مصرف کننده اش قدرت خرید و دیر یا زود به نقطه انفجار خواهد رسید

در ساختار فعلی بیمه نامه های بدنه خودرو، خطر جنگ به صراحت در فهرست استثنائات گنجانده شده است. به بیان دیگر، اگر خودرویی در اثر جنگ آسیب ببیند، شرکت بیمه هیچ تعهدی برای جبران خسارت ندارد

چون جنگ یا تصادف، به سر در گمی و نارضایتی عمومی دامن می زند. بنابراین آموزش عمومی، شفاف سازی فرآیندهای بیمه ای و تقویت ارتباط میان بیمه گر و بیمه گذار، باید به عنوان بخشی جدایی ناپذیر از اصلاحات بیمه ای در نظر گرفته شود. اگر شرکت های بیمه بتوانند در چنین شرایطی، حتی خارج از تعهدات قراردادی، به یاری مردم بشتابند، نه تنها سرمایه اجتماعی خود را افزایش می دهند، بلکه جایگاه صنعت بیمه را در ذهن و زندگی مردم ارتقا می بخشند. همچنین، توسعه فناوری های نوین در حوزه بیمه، مانند بیمه نامه های هوشمند، ارزیابی دیجیتال خسارت و سامانه های ثبت و پیگیری آن لاین، می تواند فرآیندهای ارزیابی و پرداخت خسارت را تسهیل کرده و از بروز نارضایتی های ناشی از تأخیر یا ابهام جلوگیری کند.

درسی بزرگ برای صنعت بیمه کشور

در نهایت، تجربه جنگ اخیر، اگر چه تلخ و پرهزینه بود اما در دل خود حامل درسی بزرگ برای نظام بیمه ای کشور است. بیمه، تنها یک قرارداد مالی نیست، بلکه ابزاری برای بازسازی امید، ترمیم اعتماد و تضمین پایداری اجتماعی است. اگر این نگاه در سیاست گذاری ها و عملکرد نهادینه شود، می توان امیدوار بود که در مواجهه با بحران های آینده، مردم تنها نخواهند ماند و ساختار های حمایتی کشور، با چابکی و کارآمدی، در کنار آنها خواهند ایستاد.

تجربه جنگ اخیر، اگر چه تلخ و پرهزینه بود اما در دل خود حامل درسی بزرگ برای نظام بیمه ای کشور است: اینکه بیمه، تنها یک قرارداد مالی نیست، بلکه ابزاری برای بازسازی امید، ترمیم اعتماد و تضمین پایداری اجتماعی است

لزم بازنگری در ساختارهای بیمه ای کشور

با این حال، تجربه جنگ اخیر بار دیگر نشان داد که حتی نوآوری های بیمه ای نیز برابر ریسک های فاجعه بار مانند جنگ، ناکافی اند. پوشش افت قیمت خودرو در قالب بیمه شخص ثالث، هر چند گامی مؤثر در حمایت از زیان دیدگان تصادفات رانندگی است اما در شرایطی چون جنگ، به دلیل ماهیت حادثه، قابل اعمال نیست. این واقعیت، ضرورت بازنگری در ساختارهای بیمه ای کشور و طراحی سازو کارهای انعطاف پذیر برای مواجهه با بحران ها را بیش از پیش برجسته می کند.

ناکامی نسخه های قدیمی در مصاف با بحران های نو

صنعت بیمه، به تنهایی نمی تواند بار سنگین بازطراحی ساختارهای حمایتی را به دوش بکشد. نیاز است که مجلس شورای اسلامی، شورای عالی بیمه و نهادهای اجرایی مرتبط با نگاهی جامع و آینده نگر، بسترهای قانونی لازم را برای توسعه بیمه های بحران محور فراهم آورند. در جهانی که تغییرات اقلیمی، تنش های ژئوپلیتیکی و بلایای طبیعی هر روز ابعاد تازه تری می یابند، دیگر نمی توان با نسخه های قدیمی در مصاف بحران های نو رفت.

همچنین بسیاری از شهروندان هنوز با مفاهیم پایداری بیمه، تفاوت میان بیمه نامه بدنه و شخص ثالث یا حتی حقوق خود در قبال شرکت های بیمه آشنایی کافی ندارند. این ناآگاهی، در بزنگاه هایی

ایهام در پوشش افت قیمت خودرو

صنعت بیمه کشور دی ماه سال گذشته گامی نو برداشت و برای نخستین بار، امکان مطالبه خسارت ناشی از افت قیمت خودرو در تصادفات را از محل بیمه نامه شخص ثالث فراهم کرد اما این نوآوری که پیشتر تنها در بیمه نامه بدنه و آن هم به صورت محدود و توافقی قابل پیگیری بود و حالا به بخشی از بیمه شخص ثالث تبدیل شده اما دریغ از اینکه برای آسیب جنگ بندی در نظر گرفته نشده است.

براساس دستورالعمل بیمه نامه شخص ثالث، خودرو هایی که کمتر از ۱۰ سال از زمان تولید آنها گذشته باشد، می توانند در صورت آسیب به اتاق یا شاسی در تصادف، خسارت افت قیمت را دریافت کنند اما پس تکلیف آسیب های جنگ چه می شود؟ نکته مهم دیگر آن است که شرکت های بیمه مجاز به دریافت حق بیمه اضافی بابت این پوشش نیستند و باید با همان بیمه نامه های موجود، خسارات مربوطه را جبران کنند. تصمیم، اگر چه هنوز در مرحله بررسی است اما نویدبخش آینده ای انعطاف پذیر تر در صنعت بیمه کشور است.

نکته

در روز هایی که صدای پدافند ها خطر جای بوق خودرو ها را گرفت و خیابان ها روز های جنگ را تجربه می کردند، خودرو های سوخته و فرورفته، ساکت تر از همیشه در حاشیه خیابان ها ایستادند انتظار آنها هم از آنچه بر سرشان آمده، حیرت زده اند. در دل این ویرانی، ر سشی ساده اما حیاتی ذهن هزاران شهروند را درگیر کرد: چه کسی خسارت این خودرو ها را جبران خواهد کرد؟

تکلیف خودرو های آسیب دیده در جنگ چه می شود؟

وعده دولت، سکوت بیمه ها، مردم در انتظار

بر اساس قراردادهای بیمه اگر خودرویی در اثر جنگ آسیب ببیند شرکت بیمه هیچ تعهدی برای جبران خسارت ندارد

مونا موسوی
هفت صبح

شکسته، بدنه های فرورفته و رنگ هایی که زیر خاکستر جنگ رنگ باخته بودند، در گوشه و کنار شهر خاموش و بی جان ایستاده بودند. یکی از نخستین دغدغه های مردم، جبران خسارت خودرو های آسیب دیده بود؛ مطالبه ای که به سرعت به یکی از خواسته های جدی افکار عمومی تبدیل شد اما پاسخ قانون به این مطالبه، تا حدودی دلسرد و بی اعطاف بود. هر چند گفته شده دولت تا حدودی به مالکان خودرو کمک می کند اما هنوز هیچ سازو کار مشخصی ندارد.

در ساختار فعلی بیمه نامه های بدنه خودرو، خطر جنگ به صراحت در فهرست استثنائات گنجانده شده است. به بیان دیگر، اگر خودرویی در اثر جنگ آسیب ببیند، شرکت بیمه هیچ تعهدی برای جبران خسارت ندارد. بیمه مرکزی نیز در اطلاعیه ای رسمی این موضوع را تأیید و اعلام کرد که پرداخت خسارت از محل بیمه نامه های بدنه ممکن نیست. این اعلام، اگر چه مطابق با قانون بود اما در دل مردمی که خانه و زندگی شان در آتش جنگ سوخته بود، تلخ و ناامید کننده جلوه کرد.

عبور از چارچوب های خشک و رسمی قانون

دولت در این شرایط، تصمیم گرفت تا از چارچوب های خشک و رسمی فراتر رود و برای کاهش فشار اقتصادی بر دوش مردم، مأموریت ارزیابی خسارات وارده به خودرو ها، بدون در نظر گرفتن وضعیت بیمه نامه، به بیمه مرکزی واگذار شد. این ارزیابی ها با همکاری نهادهای مدیریت بحران و بر پایه اطلاعات ثبت شده از خودرو های آسیب دیده آغاز شد. خودرو ها به دو گروه تقسیم شدند: آنهایی که بیمه نامه بدنه داشتند و آنهایی که فاقد این پوشش بودند. برای گروه نخست، شرکت های بیمه می توانند در قالب مسئولیت اجتماعی و به صورت داوطلبانه، خسارت را جبران کنند اما این اقدام الزامی نیست و به سیاست داخلی هر شرکت بستگی دارد. برای گروه دوم، دولت وعده داده است که پس از تکمیل ارزیابی ها، از محل منابع عمومی حمایت های لازم را ارائه خواهد داد. در دل این بحران، نگاه ها به آینده نیز دوخته شد. شورای عالی بیمه بازنگری در مقررات بیمه نامه های

روایتی از حضور خرافه در سیاست ایران و جهان

ساحران و سیاستمداران

از عصر ریگان تا امروز

چگونه در دنیای هوش مصنوعی، پهلپاد و ساییراتک، سحر و جادو به تحلیل سیاسی راه می‌یابد؟

بازگشت خرافه راهی برای تفسیر جهان پیچیده

می‌دهد که ذهن جادویی هرگز به کلی از میان نمی‌رود. در بزنگاه‌های بحرانی، زمانی که علم و عقلانیت توان پاسخ‌گویی ندارند، سحران‌دیشی دوباره باز می‌گردد. در دل یک جامعه مدرن، در میانه نظامی عقل‌گرا، ناگهان سحر، طلسم، و علوم خفیه نه به عنوان افسانه، بلکه به‌مثابه توضیحی کارآمد برای پدیده‌ای غیرقابل درک بار دیگر مطرح می‌شوند. = در این بافتار پیست یکی از چهره‌های اصولگرا درباره طلسم‌های عبری در شبکه ایکس نه فقط یک نظر شخصی، بلکه نشانه‌ای از حضور این نگرش در بطن تحلیل سیاسی است.

جیمز جرج فریزر در کتاب «شاخه زرین» سه مرحله برای سیر تطور اندیشه بشر قائل است که عبارتند از جادو، دین و علم. به‌زعم او، ذهن انسان نخستین برای فهم و تسلط بر طبیعت، نخست به جادو پناه برد، جادویی که بر دو اصل مشابهت و سرایت استوار بود. این «منطق دروغین»، به تعبیر فریزر، راهی بود که انسان نخستین از این طریق احساس امنیت و کنترل و اقتدار می‌کرد. وقتی جادو ناکارآمد شد، انسان به دین و علم پناه برد و به واقعی‌ترین ابزار شناخت دست یافت. اما فریزر هشدار

سحر به جای سیاست و تحلیل

چنین ذهنیتی، به‌زعم فریزر، وقتی در لایه‌های بخشی از قدرت نفوذ می‌کند، از افول عقلانیت سیاسی خبر می‌دهد. این نگرش، به جای تحلیل ساختاری، به دنبال مناسک تظہیر است. اگر ناکامی در کار است پس طلسمی در کار است اگر مقام مسئولی تصمیم نادرست گرفته، لابد سحر شده است. این مکانیزم، اگرچه به لحاظ روانی و آرام‌بخش است، اما راه را بر اصلاح می‌بندد. زیرا مشکل نه در ساختار و فرآیند، بلکه در نیرویی ماورایی تعریف می‌شود که با یک دعا یا طلسم باید از میان برود. چنین طرز تفکری، بنیان مسئولیت‌پذیری را به‌شکلی عمیق تضعیف می‌کند. وقتی ناکامی‌ها و اشتباهات،

نه نتیجه تصمیم‌گیری‌های نادرست، ضعف تدبیر بایی کفایتی فردی و نهادی، بلکه محصول نیروهای نامرئی و فرابشری تلقی می‌شوند، سیاست‌مداران و مدیران نالایق فرصتی طلایی می‌یابند تا از زیر بار پاسخ‌گویی بگریزند. او به جای آن که پاسخگو و مسئولیت‌پذیر باشد، با اعتماد به نفس تمام خود را قربانی سحر دشمن می‌داند. این منطق، نه فقط مقصران و خطاکاران را از فشار افکار عمومی می‌رهاند، بلکه هر نوع نقد عقلانی را نیز از ریشه می‌زند. در نتیجه نه فقط مسئولیت فردی، بلکه نهاد پاسخ‌گویی در ساختار قدرت به طور کلی تعلیق می‌شود.

از دل کاخ سفید تا

کوچه پس‌کوچه‌های تهران

این نگاه، نه مختص ایران و نه خاص این زمان است. در ایالات متحده، کشوری که معروف است تصمیمات سیاسی آن بر مبنای عقلانیت مدرن و نهادهای رسمی تحلیل می‌شود، توسسل به رمل و کواکب در بالاترین سطوح قدرت نیز رسوخ کرده بود. ماجرا به اوایل دهه ۱۹۸۰ بازمی‌گردد، زمانی که رونالد ریگان، رئیس‌جمهور وقت آمریکا، از یک سوءقصد جان‌سالم به در برد. پس از این حادثه، نانسی ریگان، همسر رئیس‌جمهور، دچار اضطراب عمیق شد. برای مقابله با این نگرانی مزمن، او به زنی به نام چون کویگلی که یک منجم حرفه‌ای در سان‌فرانسیسکو بود متوسل شد. نانسی ریگان بدون اطلاع عمومی یا حتی بدون اطلاع اعضای دولت، برای برنامه‌ریزی دیدارها، سخنرانی‌ها، نشست‌های دیپلماتیک و حتی پروازهای ریاست‌جمهوری، ابتدا با کویگلی مشورت می‌کرد. تقریباً هر تصمیم مهم تنها پس از هماهنگی با جدول ستاره‌ها و دریافت تأیید منجم اجرا می‌شد. واشنگتن پیست نخستین بار این موضوع را سال ۱۹۸۸ فاش کرد و سپس مجله تایم در مقاله‌ای نوشت: «راز پنهان کاخ سفید: اتکای نانسی ریگان به یک منجم برای تنظیم تقویم رئیس‌جمهور». «نانسی ریگان بعدها در مصاحبه‌ها تلاش کرد استفاده از منجم را فقط امری شخصی و برای کاهش اضطراب معرفی کند. اما واقعیت این بود که به مدت چندین سال، ساعت و روز تصمیمات حیاتی در کاخ سفید، نه با تحلیل‌های راهبردی یا مشاوره امنیت ملی، بلکه با توجه به وضعیت ستاره‌ها و سیارات، ساعت نحس و خوش یمن تنظیم می‌شد. این روایت، گواه آن است که حتی در ساختارهای عقلانی و مدرن نیز چنین نگرشی می‌تواند راه خود را باز کند به‌ویژه هنگامی که سیاست‌ورزان با بحران‌های غیرقابل مدیریت مواجه می‌شوند. آنچه فریزر از آن به عنوان سحر جایگزین علم یاد می‌کند، در اینجا در دل دموکراسی غربی، بدل به ابزار پیشگیری از ریسک سیاسی شده بود. از این‌رو، مهم نیست که طلسمی در خیابان یافت شده یا نه؛ مهم آن است که ذهنی که آن را باور دارد، در سیاست امروز نفس می‌کشد.

وقتی رمالی جای سیاست‌ورزی‌رامی‌گیرد

به اوج خود رسید و واکنش‌های رسمی و غیررسمی گوناگونی را برانگیخت. فردی به‌نام عباس غفاری، بعدها به «مال دولت» شهرت یافت و دستگیر شد. البته بسیاری از این ادعاها از سوی دولت وقت به شدت تکذیب شد، اما حجم و جدیت اتهامات، نشان از حضور چنین مفاهیمی در لایه‌های حساس تصمیم‌گیری داشت.

برخی روحانیون منتقد حتی با افراتر گذاشتند و با صراحت از سحر شدن اشخاص نامدار در قدرت سخن گفتند و تأکید کردند که «امور غیرطبیعی» بر رفتارهای آنان سایه افکنده است. این سخنان نشان می‌داد که خرافه، نه در حاشیه، بلکه در متن سیاست معاصر نیز جای گرفته است.

حتی سال‌ها پس از پایان آن دولت، باز هم زمزمه‌هایی از پیروی برخی سیاستمداران از پیشگوییانی در هند یا باور به علوم خفیه به گوش می‌رسد، امری که نشان می‌دهد این قبیل افکار نه تنها زنده مانده، بلکه در برخی سطوح قدرت، مشروعیت نیز یافته است.

در سال‌های گذشته، یکی از پدیده‌های عجیب و قابل تأمل در سیاست ایران، بازگشت مکرر به مفاهیمی چون رمالی، جن‌گیری و علوم غریبه در سطوح بالای تصمیم‌گیری بود. ماجرا از گزارش‌هایی آغاز شد مبنی بر نفوذ باورهای شبه‌عرفانی و غیردینی در حلقه نزدیک به قدرت، تا آنجا که برخی از مقام‌های ارشد به استفاده از «مراثان هندی»، پیشگویی، سحر و طلسم در تحلیل‌ها و تصمیم‌گیری‌های سیاسی متهم شدند. ادعاهایی که اگرچه از سوی چهره‌های مربوطه رد یا تمسخر شد، اما با شدت گرفتن واکنش‌های رسانه‌ای و اظهارات صریح شماری از روحانیون و نیروهای سیاسی منتقد، ابعاد تازه‌ای یافت.

اتهام‌هایی نظیر دیدار با رمالی ۴۰۰ ساله در هند، ارتباط با اشخاصی با ادعاهای خارق‌العاده و حتی تشکیل جلساتی محرمانه با «افراد عجیب» از جمله ادعاهایی بود که در آن دوران رسانه‌ای شدند. این موج با دستگیری یکی از این چهره‌ها به اتهامات سنگین،

عبدالله گنجی: «پدیده‌ای عجیب!

بعد از جنگ اخیر چند برگ کاغذ در کف خیابان‌های تهران یافت شده که طلسم با نمادهای یهودی است. در سال اول جنگ غزه نیز خبری از دیدار نتانیاهو با متخصصان علوم غریبه درز کرده بود.»

سیاست‌ورزی در دوران مدرن، بی‌نیاز از روایت‌های اسطوره‌ای نیست. اما وقتی جای علم و تحلیل را مناسک و طلسم بگیرد، زمانی که برای درک شکست یا بحران به علوم غریبه پناه برده شود، جامعه از مسیر اصلاح دور می‌شود

طلسم‌های خیابانی، تحلیل‌های جادویی

چند روز پس از پایان جنگ ایران و اسرائیل، یکی از فعالان رسانه‌ای اصولگرا در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «پدیده‌ای عجیب! بعد از جنگ اخیر چند برگ کاغذ در کف خیابان‌های تهران یافت شده که طلسم با نمادهای یهودی است. در سال اول جنگ غزه نیز خبری از دیدار نتانیاهو با متخصصان علوم غریبه درز کرده بود.» این جمله کوتاه، که بوی خرافه می‌داد، به سرعت توجه کاربران فضای مجازی را جلب کرد.

این نخستین بار نیست که در سیاست ایران، مفاهیم مربوط به علوم غریبه وارد عرصه عمومی می‌شود. در سال‌های گذشته، سابقه‌ای پرماجرا از ورود این مفاهیم به ساختار قدرت در ایران ثبت شده است و شاید مهم‌ترین نقطه عطف آن، به دولت دوم محمود احمدی‌نژاد بازگردد.

سحراندیشی آخرین راه‌چاره ناکامان سیاسی

سیاست‌ورزی در دوران مدرن، بی‌نیاز از روایت‌های اسطوره‌ای نیست. اما وقتی جای علم و تحلیل را مناسک و طلسم بگیرد، زمانی که برای درک شکست یا بحران به علوم غریبه پناه برده شود، جامعه از مسیر اصلاح دور می‌شود. این نگرش، در این وضعیت، نه نشانه‌ای از گذشته، بلکه ابزاری برای توجیه اکنون است. فریزر، بیش از یک قرن پیش، نشان داد که این قبیل باورها چگونه می‌کوشد سلطه را بازگرداند، حتی اگر به بهای کنار زدن حقیقت باشد و امروز، در سده‌ای که موشک و الگوریتم و هوش مصنوعی تعیین‌کننده میدان‌اند، هنوز گاه، نگاه‌مان به طلسمی در خیابان است. باید هوشیار بود. زیرا سیاست، اگر با سحر و جادو پیش رود، ما را نه به سوی آینده، که به عمق گذشته بازمی‌گرداند.

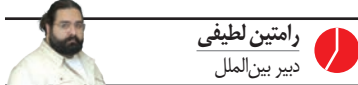
نانسی ریگان برای برنامه‌ریزی دیدارها، سخنرانی‌ها، نشست‌های دیپلماتیک و حتی پروازهای ریاست‌جمهوری، ابتدا با منجم مشورت می‌کرد

اندر حکایت چهار سوار طلاپوش

ثروت چهار مرد در آفریقا، از دارایی‌های نیمی از جمعیت قاره بیشتر است؛ شکافی هولناک در قاره‌ای با ۱/۵ میلیارد نفر که امروز بیش از هر چیز از تبعیض ساختاری رنج می‌برد

رامتین لطیفی

دبیر بین‌الملل

تصور کنید چهار مرد، به تنهایی، ثروتی بیشتر از ۷۵۰ میلیون انسان داشته باشند؛ انسان‌هایی که اغلب در مناطق روستایی و زاغه‌های شهری زندگی می‌کنند، از دسترسی به بهداشت، تحصیل و زیرساخت‌های اولیه محرومند و روزگار را با درآمدی کمتر از دو دلار در روز سپری می‌کنند. این تصویر، یک خیال علمی-تخیلی نیست؛ واقعیت امروز آفریقا است. گزارش جدید آکسفام، سازمان بین‌المللی مبارزه با فقر، فاش می‌کند که تنها چهار میلیارد آفریقایی، در مجموع صاحب ۵۷.۴ میلیارد دلار ثروت هستند. این رقم، از دارایی نیمی از جمعیت قاره بیشتر است. به گزارش دویچه‌وله، آفریقا، قاره‌ای غنی از منابع طبیعی، حالا به صحنه‌ای از نابرابری افراطی بدل شده است؛ جایی که ثروت‌های انباشته در برج‌های سیمانی و حساب‌های بانکی، روی استخوان فقر عمومی بنا شده‌اند.

از صفر تا ۲۳ میلیارد

در آغاز هزاره سوم، آفریقا حتی یک میلیارد هم نداشت اما اکنون، پس از دو دهه خصوصی‌سازی، استخراج افسارگسیخته منابع و باز شدن درهای اقتصاد به سرمایه‌گذاران جهانی، این قاره ۲۳ میلیارد دارد که مجموع ثروت آنها به ۱۱۲۶ میلیارد دلار می‌رسد. نکته نگران‌کننده اینجاست که در همین پنج سال گذشته، دارایی این افراد ۵۶ درصد رشد کرده، در حالی که برای صدها میلیون آفریقایی، درآمد واقعی یا کاهش یافته یا ثابت مانده است. به زبان ساده، نابرابری در حال انفجار است. آکسفام هشدار می‌دهد که چنین تمرکز ثروتی، به یک تهدید وجودی برای دموکراسی در قاره تبدیل شده است. در کشوری مانند جمهوری دموکراتیک کنگو، ۷۳ درصد مردم زیر خط فقر زندگی می‌کنند، در حالی که شرکت‌های معدنی خصوصی میلیارد‌دلار از منابع کبالت و مس استخراج می‌کنند.

مالیات‌های خاموش، فرار سرمایه‌های روشن
بنابر گزارش آکسفام، ساختارهای مالیاتی در بسیاری از کشورهای آفریقایی در خدمت ثروتمندان اند، نه

ینگه دنیا

پادشاه تراشه در تعقیب طلا

کمپانی انویدای آمریکا با عبور از مرز ۴ تریلیون دلار، به بارزش‌ترین شرکت عمومی جهان بدل شد

طلای فیزیکی را به‌طرز شگفت‌انگیزی کاهش داده‌اند. در رده دوم پس از انویدیا، اپل (Apple) با ارزشی نزدیک به ۳.۴ تریلیون دلار دارد. این شرکت که زمانی خود پیشانی بی‌چون‌وچرای بازار بود، اکنون در سابه رشد خیره‌کننده تراشه‌سازان قرار گرفته است. پس از اپل، مایکروسافت (Microsoft) با ۳.۲ تریلیون دلار و الفابت (Alphabet)، شرکت مادر گوگل، با ۲.۳ تریلیون دلار قرار دارند. آمازون (Amazon) نیز با حدود ۲ تریلیون دلار ارزش بازار، رده بعدی را از آن خود کرده است. در این میان، تنها شرکتی که از دنیای انرژی توانسته در باشگاه تریلیون‌دلاری‌ها باقی بماند، آرامکو عربستان سعودی (Saudi Aramco) است. این غول نفتی در سال‌های اخیر با چالش‌هایی از جمله کاهش وابستگی جهان به سوخت‌های فسیلی و رقابت با انرژی‌های نو مواجه بوده اما همچنان با ارزش حدود ۱.۸ تریلیون دلار یکی از ثروتمندترین دارایی‌های غیرفلزات جهان باقی مانده است.

فراتر از نفت و نقره

همزمان با صعود انویدیا، دیگر شرکت‌هایی که در قلب انقلاب هوش مصنوعی فعالیت می‌کنند نیز با رشدهای نجومی روبه‌رو شده‌اند. شرکت‌هایی چون ای‌اس‌ام‌ال (ASML) از هلند، تی‌اس‌ام‌سی (TSMC) از تایوان و ای‌ام‌دی (AMD) از آمریکا به لطف موج سرمایه‌گذاری

در زیرساخت‌های هوش مصنوعی، حالا به بازیگرانی فرامتناهی تبدیل شده‌اند. به عنوان مثال، تی‌اس‌ام‌سی با ارزش‌یازاری نزدیک به ۸۵۰ میلیارد دلار، اکنون بزرگ‌ترین سازنده تراشه در جهان است، حتی اگر سبش‌پرده و به دور از توافقات‌ها فعالیت کند. از سوی دیگر، برندهایی چون متا (Meta) و تسلا (Tesla) که زمانی جزو نوآورترین شرکت‌های فناوری بودند، در حال حاضر در تعقیب این موج تازا‌اند. ارزش متا حدود ۱.۳ تریلیون دلار است و تسلا، غم‌غرم افت‌های مقطعی، هنوز در حوالی ۸۵۰ میلیارد دلار نوسان دارد.

عصر جدیدی از ثروت

بازار جهانی به‌وضوح وارد مرحله‌ای تازه شده است؛ مرحله‌ای که ثروت نه از زمین و سوخت، بلکه از داده و توان محاسباتی استخراج می‌شود. پدیده‌ای که بسیاری آن را «طلای نرم» یا «نفت دیجیتال» می‌نامند. انویدیا، با تراشه‌هایی که توان محاسبه مدل‌های پیچیده را ممکن می‌سازد، نه‌فقط یک شرکت فناوری که سسمل این تغییر پارادایم است. در چنین جهانی، شرکت‌هایی که در تولید، کنترل یا پردازش داده نقش دارند، مهم‌ترین دارایی‌های قرن بیست‌ویکم‌اند. اگر طلا روزی پشتوانه پول ملی بود، حالا شاید این «سلیکون هوشمند» است که قدرت دولت‌ها و ثروت ملت‌ها را تعیین می‌کند.

یواس‌ای تودی آمریکا، عکس و تیتیر یک خود را به یک سالگی سوءقصد به ترامپ اختصاص داد و به قصه گلوله‌ای که از کنار گوش او گذشت و همه چیز را تغییر داد، پرداخت.

مورنینگ استار انگلیس، عکس و تیتیر اصلی خود را به توافق بازگرداندن مهاجران غیرقانونی از انگلیس به فرانسه اختصاص داد و خطاب به مکرون و استارمر نوشت به جای این کار، جلوی مرگ مهاجران را بگیرد.

چهار روز

بیلی آیلیش، ستاره موسیقی پاپ و برنده گرمی، با انتشار ویدیویی در اینستاگرام به اظهارات جنجالی یک وزیر اسرائیلی درباره جابه‌جایی مردم غزه واکنش نشان داد و آن را «هولناک» خواند. این اولین موضع‌گیری آشکار او در مورد مرحله جدید جنگ فلسطین و اسرائیل است. آیلیش که پیش‌تر در مراسم اسکار ۲۰۲۴ با سنجاق سینه آتش‌پس (Artists۴Ceasefire) حمایت خود از غزه را نشان داده بود، در استوری‌های اخیرش از سازمان‌های خیریه فعال در غزه که برای تأمین آب پاک تلاش می‌کنند، به‌عنوان «قهرمان» یاد کرد. او در کنار چهره‌هایی چون هانس زیمر، لانا دل‌ری، اندرو کارفیلد، مارک رافلو و خاویر باردِم قرار گرفته که پیش‌تر از مردم مظلوم فلسطین حمایت کرده‌اند. این حرکت آیلیش نه تنها صدای او را به‌عنوان یک هنرمند جهانی تقویت کرد، بلکه بار دیگر توجه‌ها را به بحران انسانی در غزه جلب نمود.

عکس روز

کتابخانه‌هایی در آغوش آسمان

در بهار ۲۰۲۵، کتابخانه‌های روباز ستول با جذب یک میلیون بازدیدکننده در سه ماه، رکورد رضایت ۹۶/۶ درصدی را ثبت کردند

در ستول، شهری که نبضش با شتاب مدرنیته می‌تپد، کتابخانه‌های روباز مثل نسیمی خنک در میان آسمان خراش‌ها و اذحام خیابان‌ها به راه افتاده‌اند. «ری‌دینگ ستول پلازا»، «گوانگ‌هاومون بوک یارد» و «ری‌دینگ بای د کلیر استریم» در کنار رودخانه چنونگ‌ی، از روز جهانی کتاب (۲۳ آوریل) تا پایان ژوئن ۲۰۲۵، بیش از یک میلیون نفر را به سوی خود کشاندند. این کتابخانه‌ها که از سال ۲۰۲۲ راه‌اندازی شده‌اند، حالا با ۶ میلیون بازدید، به نمادی از پیوند فرهنگ و زندگی شهری تبدیل شده‌اند.

اینجا فقط جایی برای ورق زدن کتاب نیست؛ اینجا صحنه‌ای است برای زیستن در دنیای داستان‌ها. در «سایلنت نایت بوک زون»، خوانندگان و عاشقان کتاب، زیر نور مهتاب و در سکوت غرق کلمات می‌شوند. در «پیچاما گروپ ری‌دینگ»، جوانان با لباس‌های راحت دور هم جمع می‌شوند و کتاب‌ها را با خنده، لحناتی شاد و البته گفت‌وگوهای چالشی زنده می‌کنند. «هیپ بوک کلاب» هم بامییش از ۶۰ هزار پست در شبکه‌های اجتماعی، فضایی دیجیتال واقعی ساخته که نسل میلیونوم وزد (متولدان دهه ۸۰ و ۹۰ شمسی) در آن عاشقانه کتاب می‌خوانند، نقد می‌نویسند و تجربه‌های‌شان را با هزاران نفر به اشتراک می‌گذارند. این شور به آمار هم راه یافته: ۸۷.۱ درصد بازدیدکنندگان دست‌کم یک کتاب خوانده‌اند و ۹۶.۶ درصد از تجربه‌شان راضی بوده‌اند. ۹۷ درصد هم این مکان‌ها را به دیگران توصیه می‌کنند. ستول با این ابتکار، کتاب را از کتابخانه‌های سنتی به دل شهر آورد. ۱۴ منطقه و ۵۳ نهاد محلی، از دانشگاه‌ها تا دبستان‌ها، حالا کتابخانه‌های روباز خود را دارند. کیت‌های اجاره‌ای کتابخوانی، شامل کتاب، صندلی و پتو، به هر کس اجازه می‌دهد در گوشه‌ای از شهر، کتابخانه‌ای موقت برپا کند. در نمایشگاه بین‌المللی کتاب ستول ۲۰۲۵، غرفه

تجربه کتابخانه روباز در پنج روز بیش از ۴ هزار نفر را جذب کرد، نشانه‌ای از عطش مردم به این ایده نو. جهان هم به این واحه‌های فرهنگی چشم دوخته. دانشگاه پن‌استیت آمریکا، مد‌آی‌هنگ‌کنگ و دفتر آموزش استان گیونگ‌گی برای یادگیری از این مدل به ستول آمده‌اند. نتیجه اینکه بیش از ۸۰ کتابخانه روباز در سراسر کره‌جنوبی به سبک ستول شکل گرفته‌اند. این کتابخانه‌ها نه تنها فضایی برای خواندن، بلکه محلی برای خلق خاطره و پیوند اجتماعی‌اند. از کسودکان در پارک بزرگ کودکان ستول تا بزرگسالان در مسیر جنگلی گیونگ‌چون، همه در این تجربه شریک‌اند. با وجود توقف فعالیت‌ها در گرمای تابستان، کتابخانه‌ها از سپتامبر با برنامه‌های تازه

بازمی‌گردند. پیش از آن، «کتابخانه شب تابستانی» از ۲۲ تا ۲۴ اوت، وعده تجربه‌ای جادویی را در قلب شهر می‌دهد؛ جایی که کتابخوانی با حال‌وهوای تعطیلات درهم می‌آمیزد. در این مدت، وب‌سایت و شبکه‌های اجتماعی کتابخانه‌ها با شعار «یک روز معمولی»، با پیشنهادهای کتاب و محتوای خواندنی، همچنان پل ارتباطی با مخاطبان‌اند. کیم تانه‌هی، رئیس اداره فرهنگ شهر داری ستول، می‌گوید: «این کتابخانه‌ها بیش از یک مکان شهری هستند؛ آنها روح شهر را غنی‌تر می‌کنند و ستول را به مقصدی فرهنگی تبدیل کرده‌اند.» در این شهر، کتاب‌ها از قفسه‌ها آزاد شده‌اند، زیر آسمان باز نفس می‌کشند و داستانی تازه را در قلب میلیون‌ها نفر می‌نویسند.

ترندهای پنج کشور جهان در گوگل

برد پیت در پی پیام‌های خصوصی آنجلینا جولی!

در جدیدترین فصل از درگیری‌های حقوقی میان دو ستاره هالیوود، برد پیت خواستار دسترسی به پیام‌های خصوصی همسر سابقش، آنجلینا جولی شده است. این نزاع پرهیاهو که برسر تاکستان لوکس «شاتو میروال» در فرانسه جریان دارد، بار دیگر این زوج سابق را در مرکز توجه قرار داده است. به گزارش «اس‌ویکی»، پیت ادعا می‌کند جولی در سال ۲۰۲۱، برخلاف توافق مشترک‌شان، سهام خود از این تاکستان را بدون اطلاع او به الکسی الینیک، یک لیگارش روس فروخته است. این زوج که در زمان بازی در فیلم «آقا و خانم اسمیت» عاشق یکدیگر شدند و این ملک را در دوران ازدواج‌شان خریداری کرده بودند، حالا درگیر پرونده‌ای پیچیده در دادگاه‌های کالیفرنیا هستند. پیت که از سال ۲۰۲۲ شکایت خود را ثبت کرده، اصرار دارد پیام‌های رد و بدل شده میان جولی و الینیک منتشر شود تا حقیقت ماجرا روشن گردد اما الینیک، ساکن سوئیس، از افشای این پیام‌ها سر باز زده و کار را برای پیت دشوار کرده است. از سوی دیگر، جولی مدعی است که پیت با پیشنهاد خرید سهامش به قیمت ۵۵.۴ میلیون دلار، قصد داشته با گتجان‌د بند عدم افشا، «سوال‌ها بدرقتاری» را پنهان کند. این پرونده که هنوز به دادگاه نرفته، نه‌تنها آینده تاکستان شاتو میروال را در هاله‌ای از ابهام قرار داده، بلکه بار دیگر زخم‌های قدیمی میان این دو ستاره را تازه کرده است. این فصل دیگری از جدال بی‌پایان این زوج هالیوودی است.

پیت و جولی

۱۵	۱۴	۱۳	۱۲	۱۱	۱۰	۹	۸	۷	۶	۵	۴	۳	۲
ب	ی	ا	ت	ن	س	ب	ی	و	ا	ش	ی	ب	ا
ز	م	ن	ن	ق	ر	ه	و	ا	ه	ی	ز	م	ی
ج	ل	ب	ن	ز	د	ن	ا	ش	و	ن	د	ج	ا
د	ا	ا	و	ا	ک	د	ا	ف	ع	ب	ا	د	ا
و	ر	د	ا	ن	م	س	ت	م	ن	د	و	و	ر
ک	و	م	ت	خ	ا	ک	ی	ک	ر	ا	ت	ک	و
ل	ب	م	ی	ن	ی	و	س	ی	خ	ی	ل	ب	ا
ی	ا	ز	ی	ا	ث	ا	ن	ت	ی	ا	ر	ی	ا
س	ر	ر	س	ی	د	ا	ف	ر	ا	ر	س	ر	س
د	ی	ق	م	ه	د	ر	ی	س	ی	س	ک	د	ی
ر	ع	ن	ا	ر	ی	ز	ک	ی	ل	ر	ر	ع	ن
ا	گ	ه	ن	ت	د	ب	ا	د	خ	ی	ا	ا	گ
ز	ی	ت	ف	ا	س	ا	ی	و	ر	ت	س	ز	ی
ا	س	ب	ا	ک	ر	ا	ز	ه	ا	ا	ا	ا	س

صاحب امتیاز و مدیر مسئول: شرکت هفت صبح ماندگار
 زیر نظر: شورای سردبیری
 مدیر هنری: وحید غفاری
 دبیر فرهنگ و هنر: عسل آذرپور
 دبیر ورزش: امید لاکری نیا

دبیر حوادث: فاطمه شیخ علیزاده
 دبیر بین الملل: زامتین لطیفی
 دبیر صفحه آخر: کیوان وارثی
 ویراستار: فرزانه اختیاری و مرتضی کیلی

دست نوشته‌های هشت شب

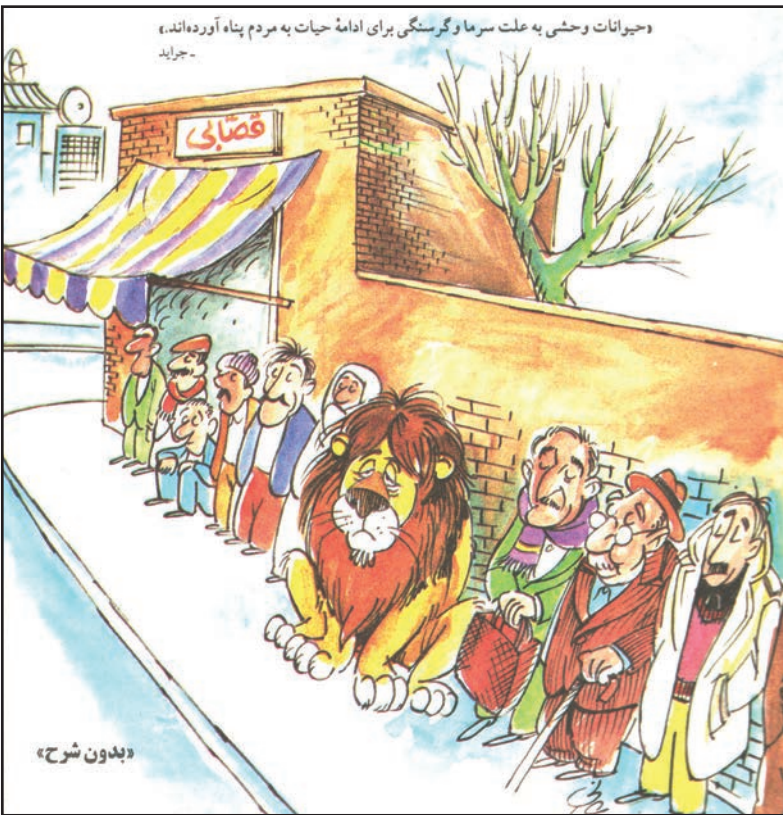
مجاور بازار وکیل؛ جایی بری سیر حکمت

ایدا زمانی
 هفت صبح

در سست پشت دیوار بازار وکیل، جدا از هیاهو و گفت‌و گوهایی روزمره آرامگاه محقرانه زاهد بزرگ‌ست که همچون نام زاهدش از یاد رفته اما هویت‌بخش است.

وقتی که در شیراز قدمی گذارید و از ارگ کریمخان زند یا دیوان خانه، مقر حکمرانی پادشاهان زندی، بازدید می کنید، احتمالاً اگر راه را کمی کم کنید به زمین‌های بلاتکلیفی می‌رسید. وجود تخته سنگ‌های تراشیده اما رها شده در آن فضا که حال بعضاً «پارکینگ» می‌نامندش یادآور پیشینه این منطقه است. گویا پیش از حیات بناهای سلسله زندیه، اموات در اینجا آرام می‌گرفتند. تداوم پیمایش زمین‌های بلاتکلیف شما را با دیوار پشتی بازار وکیل روبه رو می‌کند گویی میان شما و جهانیان حائل‌ی بگذرانند. اما در همان همسایگی ساختمانی واقع است که جز درختان سر کشیده از دیوار هایش چیزی پیدا نیست. اینجا

خاطره تصویری پنجشنبه ۱۵ دی ۱۳۷۳

نبض دیجیتال

شخصی‌سازی یا کنترل پنهان؟

ستایش شیخ‌ویسی
 هفت صبح

یکی از نشانه‌های پیشرفت بازاربایی دیجیتال در سال‌های اخیر، توانایی پلتفرم‌ها و برندها در ارائه تجربه‌ای «شخصی‌سازی‌شده» برای هر کاربر بوده است. از محتوایی که در شبکه‌های اجتماعی می‌بینیم تا ایمیل‌هایی که دریافت می‌کنیم، اغلب با پیام‌هایی مواجه می‌شویم که به‌طور عجیبی با علایق، نیازها و حتی زمان و موقعیت ما هماهنگ‌اند. در نگاه اول، این سطح از هماهنگی تحسین‌برانگیز است. کاربر احساس

یک بلیت، هزار خاطره

روایتی برای یک دختر نابینا

کامبیز رحمانی فر
 هفت صبح

از همان لحظه‌اول که نشستم، فهمیدم چیز متفاوتی قرار است اتفاق بیفتد. نه از روی فیلم، از روی صدایی که چند صدنلی جلوتر به گوشم رسید. آهسته، شمرده، پر حوصله: –الان... به خونه کوچیکه... از اون قدیمی‌ها که حیاط دارن، دیواری سبز، پنجره‌های چوبی... خم شدم و نگاه کردم. دختری نوجوان، لاغر و آرام، با چشمانی بسته نشسته بود. یا شاید، همان‌طور که بعدتر فهمیدم، نابینا بود. کنارش پسری نشسته بود. شاید برادرش. موهایی ژولیده و چهره‌ای از جنس مسئولیت. دختر به پرده نگاه نمی‌کرد. نمی‌توانست، ولی با تمام وجود می‌خواست بداند.

پسر ادامه داد:

–الان داره روی ایپوون می‌شینم، پاهاش آویزونه... به گربه کنار شه... خورشید افتاده پشت درختا... دختر نفسش را آهسته بیرون داد. لب‌هایش کمی از هم باز شدند، ابروهایش بالا رفتند. انگار نور غروب از پشت پلک‌های بسته‌اش گذشته باشد. فیلم پیش رفت، آهسته، شاعرانه. از آن‌هایی که بیشتر از آنکه داستان بگویند، حس می‌دهند، همراه با موسیقی پیانو و صداهایی ملایم. صدای موسیقی که بالا می‌رفت، سرش را کمی بالا می‌آورد و پسر گاهی از تصویر می‌گفت، گاهی از حس بازیگر. گاهی فقط سکوت می‌کرد تا موسیقی خودش حرف بزند و اطراف آن‌ها، سالن سینما کم‌کم زده شد. زن جوانی در ردیف کناری گفت:

–الان توی خونه راه می‌ره... با دستش، دیوارو لمس می‌کنه، همون جایی که بچگی‌ها قدشو علامت زده بودن...

هفت صبح

پزنشر مطالب روزنامه هفت صبح صرفاً با اجازه کتبی مجاز است، در غیر این صورت ممنوع وقابل پیگیری قانونی است

pr@7sobh.com
 www.7sobh.com

سخن تصویری

طرح: کیوان وارثی

کاریکلماتور

برای گربه تحقیر آمیز است که با مرگ موش خود کشی کند.

پرویز شاپور

طراحان و آثار ماندگار

طراحی‌ها در تاریخ موسیقی تبدیل شد. این تصویر نه تنها هویت بصری پینک فلوید را ساخت، بلکه ذهن مخاطبان را به درون مفاهیم عمیق آلبوم سوق داد.

تور گرسن با سبک سورئال، مفهومی و عکس‌محور شناخته می‌شد. برخلاف بسیاری از طراحان، او از تکنیک‌های فتومونتاز دیجیتال استفاده نمی‌کرد؛ بلکه صحنه‌هایی واقعی می‌ساخت و از آن‌ها عکاسی می‌کرد. برای مثال، A Momentary Lapse of Reason (۱۹۸۷)، صدها تخت بیمارستان را در کنار ساحل چپ‌دند تا حس وهم، خاطره و انزوا را القا کنند.

از دیگر آثار برجسته او می‌توان به کار آلبوم Wish You Were Here (۱۹۷۵) اشاره کرد؛ تصویری از دو مرد در حال دست دادن که یکی از آن‌ها در آتش می‌سوزد. این تصویر نمادینی از نفاق و سردری روابط انسانی در دنیای تجارت موسیقی است.

استورم تور گرسن در سال ۲۰۱۳ در گذشت، اما آثارش همچنان الهام‌بخش طراحان و دوست‌داران موسیقی در سراسر جهان باقی مانده‌اند. او نشان داد که تصویر می‌تواند مانند موسیقی، عمیق، مفهومی و فراموش‌نشدنی باشد.

تصویرفرنگی

طرح:ایگورا اسمیرنوف، کشور روسیه

کتابخانه روی نیمکت‌های زهوار در رفته زیر سایه درخت‌ها یا کنار مزار زاهد زیر آن طاق کهنه برای لحظاتی نفس‌کنند. کتابخانه شیخ عبدالله خفیف شاید همان چشم توفان هیاهوی زندگی باشد که می‌توان در آن برای لحظاتی آرام گرفت و سیر حکمت خواند.

کتابخانه از یاد رفته‌ایست که یک زاهد در آن آرمیده. روایت است وکیل الرعایا، اولین و مهم‌ترین پادشاه سلسله زندیه به هنگام احداث بناهای پایتخت از قصد بازار وکیل را کمی آن طرف‌تر طوری که در حریم مزار شیخ عبدالله خفیف نباشد، کنگ زد. شیخ عبدالله خفیف یا به طور دقیق‌تر ابوالعبدالله محمدبن خفیف شیرازی معروف به شیخ کبیر از عارفان برجسته قرن چهارم هجری قمری است که از پیشگامان تصوف و علوم شریعت در ایران از او یاد می‌شود. اگر چه از شیخ عبدالله خفیف تالیف مستقلی بر جای نمانده در آثار برخی از صوفیان بزرگ مانند قشیری و هجویری از او به احترام یاد می‌کنند. آرامگاه او که حالا دهه‌هاست در شمال کتابخانه‌ای کوچک همراه با درختانی کهنسال تداوم حیات می‌دهد، بعد دیگری از هویت شیراز را روایت می‌کند. روایتی که انقدر آرام و زاهدانه گوشه شیراز جای گرفته که تقریباً در میانه دیگر روایت‌ها فراموش شده‌است و تنها ساکنان محلی گهگاه گذرشان به آن می‌خورد. شاید بد نباشد وقتی که از شلوغی بازار وکیل و کاسیان آن گذر کردید، در حمام وکیل یا روزمرگی مردمان دیروز آشنا شدید، شدت زور قوه قهریه زمانه را در ارگ کریمخان و دیوان خانه احساس کردید؛ با طی کردن زمین‌های بلاتکلیف در حیاط

خاطره نوشتاری پنجشنبه ۲ آبان ۱۳۷۰

اتومبیل دولتی!

قرار است کمیته ای برای بررسی نحوه استفاده از خودروهای دولتی در شورای معاونان اداری و مالی و زار تخانه ها تشکیل شود که شنیدن این خبر برای عموم استفاده کنندگان غیر مجاز از وسایط نقلیه دولتی خبری خوب و مسرت بخش است و به آنان اطمینان می‌دهد که منبعند می‌توانند با خیال آسوده‌تر زن و بچه هایشان را سوار خودروهای مزبور کنند و در داخل و خارج شهر بگردانند! زیرا تا این کمیته تشکیل شود و رأی گیری کند، و سپس کمیته دیگری بر کار این کمیته نظارت داشته باشد و سپس هر دو کمیته زیر پوشش کمیته دیگری قرار گیرند خلاصه کارها به کمیته های متعدد واگذار شود استفاده کنندگان محترم با خوشی و سلامت به افتخار بازنشستگی نایل آمده‌اند و دیگر اتومبیل دولتی در اختیار ندارند که از آن سوء استفاده بکنند یا نکنند!

مبارزه!

باز که عجله کردی؟ مبارزه ای که امروز با تورم می‌شود مبارزه ای نیست که آثارش را همین امروز و فردا ببینی! لااقل باید ۵ سالی صبر کنی. گفتی ۵ سال دیگر؟! حالا اگر ۵ سال دیگر تورم مهار نشد چی؟! آن روز باید بقیه کی را بچسبیم و پیش کی از تورم شکوه و شکایت کنیم؟! تو بهتر می‌دانی با استاندار لرستان؟ عین فرمایش ایشان را در نخستین گردهمایی مسئولان این استان از روزنامه جمهوری اسلامی می‌خوانم تا بفهمی حرف حسابی یعنی چی؟! وی یعنی استاندار! – همچنین با اعلام پشتیبانی از سیاست‌های دولت در کنترل تورم گفت خوشبختانه در این زمینه دولت موفق بوده ولی این مسئله طوری نمی‌باشد که اثرات آن را مردم به‌زودی مشاهده کنند. چرا که اثرات آن در پنج سال آینده مشخص خواهد شد و آنگاه مردم خواهند دید که دولت چه خدمات بزرگی برای مردم انجام داده است.» که این طور؛ پس چگونه آثار تورم یک شبه معلوم می‌شود ولی معلوم شدن آثار اقدامات ضد تورمی ۵ سال زمان می‌خواهد!!

احیال میکنی کنترل تورم همین طور کشکی است که آثارش ظرف یکی دو سال معلوم شود؟ تو عجلانثا ۵ سال صبر کن اگر اثرات کنترل تورم معلوم شد که شد اگر نشد، ۵ سال دیگر صبر کن ببین چه طور می‌شود و همین طور ۵ سال برو جلو، زیرا تورمی که از زمان ایران باستان شروع شده و تا به امروز ادامه یافته، یک شبه ایجاد نشده است که یک شبه حل شود.

می‌شود. این مسئله پرسشی بنیادین را پیش روی ما قرار می‌دهد: آیا ما هنوز انتخاب‌گر واقعی در فضای دیجیتال هستیم، یا تنها در چارچوبی حرکت می‌کنیم که به‌دقت برای‌مان طراحی شده است؟

پاسخ این پرسش آسان نیست. اما آن‌چه مسلم است، آن‌که در عصر الگوریتم‌ها و داده‌محوری، شخصی‌سازی اگر بدون شفافیت، اخلاق و حق انتخاب انجام شود، می‌تواند به‌جای خدمت به کاربر، به ابزاری برای جهت‌دهی پنهان بدل شود. در آینده‌ای نه‌چندان دور و در سالیان آینده، تفاوت میان برندهای قابل اعتماد و برندهای فرصت‌طلب، نه در فناوری‌هایی که به کار می‌برند، بلکه در نحوه استفاده از این فناوری‌ها خواهد بود و این می‌تواند برای مخاطبان تاثیر گذار باشد.

– پرده پر شده از قطره‌های بارون، نور لابه‌لای قطرات می‌درخشه... شبیه وقتی که بغض داری ولی نمی‌خوای گریه کنی...

دختر پلک‌هایش را فشار داد. دستش را روی قلبش گذاشت. گفت:

– انگار بارونو توی قلبم حس کردم...

تا پایان فیلم، صدای آرام چند نفر از اطراف، مثل نسیم، در گوش دختری می‌پیچید.

دختر مثل کسی که تصویر را در ذهنش قاب گرفته باشد، لبخند زد و زمزمه کرد: من همه‌شو دیدم... همه‌شو، باور کنین...

من، آن‌جا، در صندلی‌ام خشک شده بودم. نه به خاطر فیلم. به خاطر چیزی که بیرون از پرده در جریان بود. همه‌های نرم و دل‌نشین از صداهایی که جمع شده بودند تا برای دختری نابینا، جهانی قابل دیدن بسازند. زن کناری دستش را روی شانه دختر گذاشت.

با بالا آمدن تیتراژ، کسی چیزی نگفت. همه در سکوت بودند. سکوتی که حرف داشت.

دختر برگشت، دست برادرش را گرفت. گفت:

– من همه‌شو دیدم... همه‌شو...

صدای خنده ریز چند نفر در تاریکی پیچید. زن کناری گفت:

– ما هم انگار جور دیگه‌ای دیدیمش.

چراغ‌ها روشن شد، آدم‌ها آرام از جایشان بلند شدند. نگاه‌ها رد و بدل شد. لبخندهایی که بوی آشنایی می‌داد. دختر ایستاد، دست برادرش را گرفت و وقتی از سالن بیرون رفتند، رد صداها هنوز در هوا مانده بود. صداهایی که برای دختری نابینا، تصویری روشن از زندگی ساخته بودند.

از جایم بلند شدم و فکر کردم شاید سینما فقط یک پرده سفید نیست. گاهی آدم‌ها، با صدا، با دل، با همدلی، فیلمی دیگر می‌سازند. فیلمی که فقط یک نفر نمی‌بیند.